

Στήθετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπισκοπῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

(5)ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ τῆς ἐκκλησίας τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν

Κυριακὴ 24 Μαρτίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΓ". Ἀριθ. 232 Τιμὴ Φύλλον Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΩΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίαι δραχ. 30

Ἐξατομικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίαι δολ. 4

Π ρ ὀ ς "Ἀπαντὰ τὰ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιασμάτα

Τέκνα ἐν Κυρίῳ προσφιλεῖ καὶ εὐλογημένα

Ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καλεῖ καὶ πάλιν ἡμᾶς, ἵνα ἀναβῶμεν νοε ρῶς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου εἰς τὸν αἰμόρραντον αὐτῆς λόφον, τὸν Γολγοθᾶν, ἐτύθη ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν ὁ Γλυκύτατος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ γεγονός αὐτό, ὅπερ κατ' ἔτος τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία, δὲν εἶναι μία ἀπλή ἐπέτειος, ἐξαντλουμένη εἰς τὴν ἐπανάληψιν ὀρισμένων ψυχρῶν ἐξωτερικῶν τύπων, ἀλλὰ μία μυσταγωγία, εἰς ἣν ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν μέρος «ψυχαις καθαραῖς καὶ ἀρυπώτοις χεῖλεσι». Εἶναι μία ζωογόνος πνευματικὴ ἀνοιξίς, διαθερμίνουσα διὰ τοῦ κατανυκτικοῦ τῆς μεγαλείου καὶ τῆς ἀρρήτου μυσταγωγικότητός της, διὰ τῶν σεμνῶν καὶ ἐποπτικῶν ἀκολουθιῶν, διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, διαθερμαίνουσα δι' ὅλων αὐτῶν, τὴν εὐσέβειαν τῶν πιστῶν, ὥστε οὗτοι νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν Σταυρωθέντα καὶ παθόντα ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἄς φροντίσωμεν λοιπὸν νὰ ἀπαλλαγῶμεν τῆς κοσμικῆς ματαιότητος διὰ τῆς εὐλαβοῦς περισυλλογῆς, τοῦ ρύπου τῆς ἁμαρτίας διὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως καὶ μετὰ δέους νὰ δεχθῶμεν εἰς τὰς καρδίας μας τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν αἵροντα καὶ ἐξαλείφοντα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Ἡ πίστις, ἡ ἐλπίς, ἡ ἀγάπη, ἡ ὑπομονή, ἡ πραότης καὶ ὅλη ἡ δέσμη τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν θὰ πρέπει νὰ καταυγάσωσιν τὴν ζωὴν μας.

Ἐπὶ πλέον, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὁ ὀψούμενος Γολγοθᾶς καὶ ὁ ἐν αὐτῷ στηθεὶς Σταυρός, θὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσωσιν εἰς ἡμᾶς τὸν χαρακτήρα, τὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ φέρῃ ἡ ζωὴ τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτός εἶναι ὁ Ἀγὼν καὶ ἡ Θυσία. Ἀγὼν καὶ Θυσία διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας, ἀγὼν καὶ θυσία διὰ τὸν θρίαμβον τῆς ὀρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ἀνευ τῆς ὁποίας καὶ ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας καθίσταται ἀμφίβολος.

Πολλοὶ ἀρouraῖοι καὶ ἐπικίνδυνα τρακτικά ἐπιδίδουσι τὴν καταστροφὴν τῆς Θεοφυετού Ἀμπέλου τῆς Ὁρθοδοξίας, οὐνίται, Χιλιασταί, Μασσόνοι, προτεστάνται, ἄθεοι· ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ψευδάδελφοι, εἰσέρχονται εἰς οἰκίας καὶ αἰχμαλωτίζουν γυναικάρια, ἐκμεταλλεῦμενοι μετὰ θράσους τὴν εὐσέβειαν τοῦ ποιμνίου.

Στῶμεν ὁθεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου.

Μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύητε καὶ πρὸ παντός μὴ ἀκολουθῆτε καιροσκόπους καὶ ἀπατεῶνας, οἵτινες κηρύσσουν ἑαυτοὺς καὶ ὄχι Χριστὸν καὶ ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς κοιλίας τῶν καὶ ὄχι διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Πᾶς κληρικὸς ἢ λαϊκός, συνιστῶν ἀπειθειαν καὶ ἐναντιούμενος εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πειθαρχίας, εἶναι ἀνάξιος προσοχῆς καὶ σεβασμοῦ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσαλήμ, ὄχι μόνον τώρα, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν ἐπίγειον ζωὴν μας. Ἄς ἀγωνισθῶμεν, ὅπως ὁ Κύριος θέλῃ. Οἱ καιροὶ χαλεποί, αἱ ἡμέραι πονηραί. Πολ-

λοι ἀργυρόνητοι Ἰουδαὶ κυκλοφοροῦν. Προσοχὴ νὰ ἀποφύγωμεν τὰς παγίδας τῆς προδοσίας των. Ἡ Ἀνάστασις χαρίζεται πάντοτε εἰς τοὺς ὑποταχθέντας εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ θυσιασθέντας δι' αὐτό. Ἐπὶ πᾶσιν δὲ τούτοις εὐχόμεθα ὑγείαν καὶ ἀπὸ Θεοῦ εὐλογίαν, συνιστώντες ἅμα ὑπομονὴν καὶ θερμὴν προσευχὴν, ὅπως ὁ Κύριος, δι' ὧν τρόπων γνωρίζῃ, φέρῃ τὴν ἐπιπόθητον καὶ κατὰ Θεὸν νίκην τοῦ Ἀγῶνος μας ἢ διὰ τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας του κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων ἢ ἀναδεικνύων ἡμῖν Ἱεράρχας, ὡς οἱ κανόνες ὀρίζουσιν, ὅπερ ἐλπίζομεν συντόμως, ἵνα προστατεύσωσι ἡμᾶς ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ ἀπορφανισμοῦ.

Διάπυροι πρὸς Κύριον εὐχέται καὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου

Ἐντολῇ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

ΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΗΣΤΕΙΑΝ

Ἱγνατίου Ἀιωνούσιτου

Ὁ Ἱγνάτιος ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Αἰωνούσιτου ἐπειδὴ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΖ' Αἰῶν. ἠσκήτευσεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Αἰωνούσιου τοῦ Ἀγ. Ὁροῖς. Ἐκ τῶν ἔργων του σώζονται τρεῖς κώδικες. Ὁ εἰς ἐν Ἀθῶν μὲ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ Ἀθανασίου Κωνσταντινουπόλεως χρονολογούμενος ἀπὸ τὸ 1624 Ὁ ἕτερος ἐν Πάτρῳ μὲ μεταφορὰν εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν τῶν κατηχήσεων τοῦ Θεοδώρου Στουδίτου χρονολογούμενος ἀπὸ τὸ 1618. Καὶ ὁ τρίτος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐλήφθη καὶ τὸ δημοσιευόμενον ἀπόσπασμα. Ἐκ τοῦ κώδικος αὐτοῦ, ὅστις περιέχει διδαχὴς καὶ λόγους, ὁ Αἰωνούσιτος ἐμφανίζεται ὡς δεινὸς χειριστὴς τοῦ λόγου μὲ πολλὰ χαρίσματα διατυπώσεως καὶ μεταδόσεως τῶν στοχασμῶν του.

Ἀδελφοί, ὁμοιάζουν αἱ ἡμέρα αὐταὶ τῶν ἀγίων νηστειῶν ἀνάμεσα εἰς τὸν ἄλλο καιρὸ καὶ χρόνον, ὡς ἀνιμένας ὅπου εἶναι πάντοτε εὐδίας καὶ γαλήνης καὶ ἀτάραχος ἀπὸ χειμῶνα. Εἰς τὸν ὁποῖο συντρέχουν ὅλοι καὶ εὐρίσκουν ἀναπauστικὴν γαλήνην πνευματικὴν, ὅχι μόνο οἱ μοναχοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ λαϊκοί, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, ἄρχοντες, πᾶν γένος καὶ πᾶσα ἡλικία ἀνθρώπων. Εἶναι ὠφέλιμος καὶ ὁ καιρὸς ἐκ τούτου τῆς νηστείας. Διότι καὶ εἰς τὰ κάστρα καὶ εἰς τὰ χωρία ὅλα σύγχυσις καὶ ταραχὴ δὲν εἶναι, διότι ἀπὸ τῶρα σχολάζει καὶ παύει, καὶ μάλιστα δοξολογίαι καὶ ψαλμωδίαι, ἐλεημοσύνας καὶ προσευχάς. Ἐκ τούτων πάντων γίνεται εὐσπλαχνος καὶ ἐλεήμων ὁ ἀγαθὸς ἡμῶν Θεός, εἰρηνοποιεῖ τὰ πνεύματα ἡμῶν καὶ δίδει συγχώρησιν εἰς τὰς ἁμαρτίας.

Ἡ νηστεία τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί, εἶναι ἀνακαινισμὸς, ἡγουν μετακαινούργωσις, ἐξανανέωσις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Διότι λέγει ὁ Θεὸς ἀπόστολος: «ὅσον ὁ ἔξω ἄνθρωπος φθείρεται, τοσοῦτον ὁ ἐσωτερικὸς ἀνακαινίζεται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ» ἡγουν ὅσο ἡ σάρκα μαρμαίνεται καὶ ἀχαρμαίνεται ἀπὸ τὸν κόπον τῆς νηστείας, τόσο ἡ ψυχὴ ξανανέωνει καὶ ξανακαινουργώνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας. Καὶ ἐπειδὴ ξανακαινουργώνεται φανερόν ἐστιν ὅτι καὶ ἐμορφάινει καὶ γίνεται ὡραιότατη κατὰ τὴν ὡραιότητα καὶ εὐμορφίαν ὅπου τῆς ἔδωκε ὁ Θεὸς ἐξ ἀρχῆς. Καὶ ὅταν γενεῖ καθαρή καὶ εὐμορφος διὰ τῆς νηστείας καὶ μετανοίας ἀγαπᾷ εἰς ὁ Θεὸς αὐτὴν καὶ κατοικεῖ εἰς

αὐτήν. Καθὼς λέγει ὁ Κύριος, ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ ἐλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν. Τὸ λοιπὸν ἐπειδὴ τοσοῦτον εἶναι τὸ ἀξίωμα τῆς νηστείας καὶ τοσαύτη ἡ ὠφέλεια καὶ ἡ κοίτης αὐτῆς ὅτι μᾶς κάνει νὰ γενοῦμε κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς νὰ τὴν ὑποδεχθῶμεν μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. νὰ μὴν βαρυνόμεσθε διὰ τὰ ποταπὰ καὶ φτωχὰ φαγητά, γινώσκοντες ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἔρημο, τὸ πλήθος τοῦ λαοῦ μὲ ψωμί καὶ νερὸ τοὺς ἐφίλευσε, ὅταν εὐλόγησε τοὺς πάντες ἄρτους καὶ τὰς χιλιάδας τῶν ἀνθρώπων χορτάσας. Καὶ ὅμως, ἂν ἡ θελὲ θελήσει, ἐδύνετο νὰ προστάξει νὰ εὐρεθοῦν πάραντα ἐκεῖ πᾶσα λογὴς φαγητά, ἀλλὰ καὶ νὰ δώσει εἰς ἡμᾶς παράδειγμα, τὸ ἔσας εἶποι.

Ὅτι μόνον τὰ ἀναγκαῖα νὰ γυρεύωμεν· ὅτι ἐὰν καὶ μᾶς φαίνεται τώρα εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ πρῶγμα ἀσυνήθιστο, διὰ τοῦτο καὶ βαρετό, ἀλλὰ γοῦν ἂν βάλομε προθυμία καὶ κόπον, ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ Θεοῦ βοηθοῦντος, θέλει μᾶς πέσει ἐλαφρότερο... Ἀς προσέχομεν γοῦν, παρακαλῶ, ἀπὸ τὴν ἀκηδία ἡγουν τὴ λύπη, ὀκνηρία καὶ ἀμέλεια, ὅπου γεννῶνται ἀπὸ τὸν ὕπνον· τὸ περισσότερον δὲ ἀπὸ τὴν κενοδοξίαν, ὅποταν θέλομε νὰ περιφαινόμεσθε εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀσκήσεως. Ἀπὸ τὴν ζηλοφθονίαν ἀπὸ τὴν ἐχθρὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι κρυφὰ πᾶσι καὶ μόνο εἶναι ἀλλ' αὐτὰ στόμα νὰ θανατώσῃ (τὴν) ψυχὴν... Διότι καὶ τώρα ὅπου νηστεύομε, πολεμᾷ ἡμᾶς ὁ πολύμορφος καὶ πολύτεχνος ὄφις. Ἀς ἀκούσωμε τί ψάλλει ἡ ἐκκλησία ὡραῖος ἢ εἰς ὅραςιν· ἡγουν εἰς τὴν θεωρίαν φαίνεται. εὐμορφος ὁ καρπὸς τῆς ἁμαρτίας. Ἀμή, δὲν εἶναι φυσικὰ μήτε ἀληθῶς τοιοῦτος. Καὶ ὡς ἂν πῶς εἶναι ῥόδι, ὅπου ἔξωθεν μὲν νὰ φαίνεται κόκκινον καὶ ὡραῖον καὶ ὅταν τὸ κόψῃ τις καὶ νὰ τὸ εὐρεῖ μέσα σάπιον καὶ κοινότοπον γεμάτον, οὕτως καὶ ἡ ὁρεῖς τοῦ κορμιοῦ, ὁμοιάζει πῶς ἔχει γλυκύτητα καὶ ὅταν γένηται ἡ ἁμαρτία εὐρίσκεται πικροτέρα ἀπὸ τὴν χολὴν καὶ ἀπὸ τὸ φαρμάκον. Καὶ περισσότερον κόπτει, παρὰ τὸ μαχαίρι τὸ διστομό. Τὸ ὁποῖον ἔπαθε ὁ προπάτωρ ἡμῶν Ἀδὰμ καὶ ἐγελόσθη ὑπὸ τοῦ διαβόλου καὶ ἔφαγε ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς παρακοῆς καὶ θαρῶντας νὰ εὐρεῖ ζωὴν, εὐρεῖ θάνατον. Τοῦτο ἔπαθον καὶ ὅλοι ἀπὸ τότε καὶ εἰς τὴν σήμερον

Ο ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐκ τῆς Νικητῆς Διακογιάννης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ Προηγούμενου)

Κατὰ τοῦτο ἦσαν περίφημοι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οἱ Σπαρτιάται· ὅθεν αἱ ἀπαντήσεις των μέχρι σήμερον θαυμάζονται ἀπὸ ὅλους καὶ διὰ τὴν ἀγχινοϊάν των καὶ διὰ τὴν εὐστοχίαν των. Τοιοῦτοτρόπος ὁ Σπαρτιάτης Ἀνταλίδας, ὅταν ἤκουσεν ἀπὸ κάποιον Ἀθηναῖον νὰ λέγῃ: «Ἡμεῖς, οἱ Ἀθηναῖοι, πολλάκις ἐδιώξαμεν ἐσᾶς, τοὺς Σπαρτιάτας, ἀπὸ τὸν Κηφισσόν», «ἡμεῖς, οἱ Σπαρτιάται, εἶπεν, οὐδέποτε ἐδιώξαμεν ἐσᾶς, τοὺς Ἀθηναίους, ἀπὸ τὸν Εὐρώταν».

Καὶ ἂν κάποτε ἀπὸ ἀνάγκην συμβῇ νὰ εἰπωμεν κάτι δυσάρεστον, πρέπει ὅμως νὰ οἰκονομῶμεν τὰς περιστάσεις καὶ νὰ κολάζωμεν τὴν πικρίαν τῶν λέξεων, ἔχοντες παράδειγμα τὸ τοῦ ψάλτου καὶ τοῦ Φίλιππου, βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Κάποτε ὁ Φίλιππος, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἤθελε νὰ διορθώσῃ κάποιον ψάλτην ὡς πρὸς τὰ κρούσματα. Ὁ ψάλτης, φρόνιμος σκεπτόμενος, ἀντὶ νὰ ἀποδείξῃ μὲ αὐθάδειαν ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο ἀμαθής, μόνον μὲ εὐτυχίαν τρόπον εἶπε πρὸς τὸν Φίλιππον: «Μὴ γένοιτό σοι, ὦ βασιλεῦ, κακῶς οὕτως, ἵνα ταῦτα ἐμοῦ βέλτιον εἰδῇς». (Πλουτ. ἀποφθ.).

Τῆς τοιαύτης εὐφυΐας παράδειγμα ἔχομεν καὶ κάποιον λόγον τοῦ Ἀντιπάτρου. Κάποτε ὁ Ἀντίπατρος, ὅταν ἤκουσεν, ὅτι ὁ Παρμενίων ἐφρονεῖτο ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Ἀλέξανδρον, διότι ἐσκέφθη τὸ κακὸν κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶπεν «Ἐὰν μὲν ὁ Παρμενίων ἐσκέφθη τὸ κακὸν κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, πρὸς ποῖον πλέον νὰ πιστεύσωμεν; εἰ δ' ἄλλως τί νὰ πράξωμεν περισσότερον ἐκείνου»;

Τοιοῦτοτρόπος ἀπαντήσας ὁ Ἀντίπατρος οὔτε τὸν Ἀλέξανδρον κατεδίδασκε, οὔτε τὸν Παρμενίωνα ἐνχοποίησεν· ἐπειδὴ ὅμως ἦτο φίλος καὶ τῶν δύο φρόνιμος· ἐδείκνυε ὅτι ἐλυπεῖτο δι' ὅ,τι συνέβη. Τὸ σφάλμα θεωρεῖται ὡς ἀπόρρητον νόσημα, ὅθεν οὔτε πρέπει πανηγυρικῶς ἢ ἐπιδεικτικῶς νὰ φανερώνηται, ὅταν παρευρίσκωνται μάρτυρες. Προσβάλλεται τότε ἡ φιλοτιμία καὶ δικαίως ὁ ἄνθρωπος παροξύνεται χωρὶς μάλιστα νὰ διορθώνεται καὶ τὸ

ὅσοι γελοῦνται καὶ πλανοῦνται ὑπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος καὶ τὸ δόλωμα τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων καὶ τοῦ κέρμου. Διότι, καθὼς αὐτὸς εἶναι σκότος καὶ μεταμορφώνεται καὶ φαίνεται ὡς ἄγγελος φωτεινός, ἔτσι καὶ τὸ κακὸν τὸ κάμνει νὰ φαίνεται καλόν. Τὸ ἄσχημο ὡς ὠραῖο, τὸ θανάσιμο ὡς ζωηφόρο καὶ μὲ τοῦτο γελᾷ καὶ πλανᾷ τὸν κόσμον πάντοτε ὁ εὐρετὴς τῆς κακίας αὐτῶν. Ἀλλὰ ἡμεῖς, ἀδελφοί ἄς προσέχομεν καλῶς, νὰ μὴ μᾶς δελεάσῃ εἰς τίποτε μὲ τὰς πολλὰς αὐτοῦ τέχνας, μηδὲ νὰ τὸ παθαίνομε καθὼς καὶ τὰ πουλιά, τὰ ὁποῖα πηγαίνοντας εἰς τὰ φαγία ὅπου εἰσπτε ὁ κυνηγός, πιάνονται εἰς τὰ δίκτυα καὶ εἰς τὴν παγίδα, ἀλλὰ νὰ ἐξετάσωμε καὶ νὰ ἐρευνώμε μὲ τὸ νοῦ μας, τὰ κεκρυμμένα καὶ σκεπασμένα δελεάσματα τῆς κακίας καὶ κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην θέλωμεν ἐγνωρίσαι τὸ κακὸν τῆς ἁμαρτίας, πόθεν γεννᾶται καὶ ποῦ κρύπτεται....

πταίσμα. Καὶ αὐτοὶ οἱ σοφοὶ ὡς ἄνθρωποι ὑπόκεινται εἰς τοιαύτας ἀδυναμίας.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω θὰ ἀναφέρωμεν καὶ δύο μόνον παραδείγματα ἀπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν. Κάποτε ὁ Φάβιος Μάξιμος, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, διεβάλλετο εἰς τὴν Ῥώμην καὶ μάλιστα ἐσκώπτετο ὡς ἀνίκανος στρατηγός, διότι ἀνέβαλλε τὴν μάχην ἐναντίον τοῦ Καρχηδονίου Ἀννίβου. Ὁ Φ. Μάξιμος χωρὶς καθόλου νὰ ἐπηρεασθῇ καὶ νὰ ἀλλάξῃ τὰ στρατηγιὰ του σχέδια, κατεπόνησε μὲν τὸν ἐχθρὸν τοῦ Ἀννίβαν ἄνευ κινδύνου, ὅταν δὲ ἔφθασεν ὁ κατάλληλος καιρός, ἀποφύσιντο μάχην, κατὰ κράτος ἐνίκησεν αὐτόν. Τὸ παράδειγμα τοῦ Φ. Μάξιμου μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος προτιμᾷ περισσότερον παντὸς ἄλλου τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων.

Κάποτε ἓνας ρήτωρ Ῥωμαῖος συνεβούλευσε τὸν υἱόν του ὅτι φρόνιμος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀποφεύγῃ τὰς δίκας καὶ ἂν κάποτε παραστῇ ἀνάγκη παραχωρῇ εἰς τὸν ἀντιδικόν του καὶ μέρος τῶν ὁμολογουμένων αὐτοῦ δικαίων. Διότι πολλάκις ὀφελούμεθα τοιοῦτοτρόπως ἐνεργοῦντες, ἔτσι καὶ ἂν ζημιωνώμεθα.

Ἀλλὰ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον σπανιώτατα, ἢ μᾶλλον οὐδέποτε προσφέρει ἑαυτὸν ὡς ἐγγυητὴν ὁ φρόνιμος. Διότι τοιαύτη γενναιοῦτης ἐπιφέρει σχεδὸν πάντοτε ζημίαν καὶ θλίψεις, ἢ τοῦλάχιστον δυσανεκίας. Ὅθεν ἐνθυμεῖται τὸ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος: «Ἐὰν ἐγγυήσῃ σου φίλον, παραδώσεις τὴν χεῖρα ἐχθρῷ... ἔὰν γὰρ μὴ ἔχῃς πόθεν ἀποτίσεις, λήψονται τὸ στῆμα τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς σου».

(Παροιμ. ε)

Χριστιανέ, θέλεις νὰ εἶσαι φρόνιμος; Τί θὰ σὲ ὀφελήσῃ ὅμως τὸ φιλόμαχον ἦθος, ἂν σοῦ λείπῃ καὶ ἡ ἀναγκαία πρὸς τὴν νίκην δύναμις; Ἄρα πολὺ ἀνόητοι ἀποδεικνύονται ὅσοι πολεμοῦν ἐναντίον πολὺ ἀνωτέρων των καὶ δυνατοτέρων των, ὅπως ἔπαθον κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα οἱ δυστυχεῖς Λανοί, οἱ ὁποῖοι ἀντιπαρετόχθησαν ἐναντίον τῶν πολὺ ἰσχυροτέρων των καὶ πολυπληθεστέων των Γερμανῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ σοφὸς Σειράχ σοφῶς ἔλεγε: «Βάρος ὑπὲρ σὲ μὴ ἄρης καὶ πλουσιωτέρῳ σου μὴ κοινωνεῖ. Εἰ κοινωνήσῃ χύτρα πρὸς λέβητα, αὐτὴ προσκρούσει καὶ αὕτη συντριβήσεται».

Φρόνιμος θὰ εἶσαι, χριστιανέ μου, ἂν οὐδέποτε ἀνωφελῶς ριψακινδυνεύῃς, ἔὰν τηρῇς τὰ ἴδια καὶ οὐδαμῶς ἀντιποιῇσαι τῶν ἄλλοις τῶν ἄλλ' ἂν μὲν τινα δίδονται, λαμβάνῃς, ἂν δὲ μὴ δίδονται, οὐδόλως ἀγανακτῇς, ἂν δὲ πάλιν ἀπαιτῶνται τὰ δοθέντα, εὐχαριστῇς δι' ὅσον χρόνον εἶχες καὶ σὺ τῶν πραγμάτων τὴν χρῆσιν. Ἐπειτα, ἂν οὐδέποτε μέμψῃσαι τι, πρὶν ἐξετάσῃς, οὔτε ἀποκρίνῃσαι, πρὶν ἀκούσῃς, οὔτε ἀποκόπῃς τοὺς ἄλλους, ὅταν ὁμιλοῦν, οὔτε καταφρονῇς; ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μόνον κρίνων διότι ὁ σοφὸς Σειράχ λέγει: «Μὴ αἰνέσῃς ἄνδρα ἐν κάλλει αὐτοῦ καὶ βδελύξῃ ἄνθρωπον ἐν ὀράσει αὐτοῦ, Μικρὰ ἐν πετηνοῖς μέλισσα καὶ ἀρχὴ γλυκασμάτων ὁ καρπὸς αὐτῆς». (Σοφ. Σειράχ, ΙΑ, 3—4).

Ὁ ἄνθρωπος ὁ φρόνιμος φροντίζει μὲν διὰ τὰ ὑπάρχοντά του, οὐδέποτε ὅμως ἐκπίπτει εἰς μικρολογίαν, μετὰ δυσκολίας ἐμπιστεύεται πρὸς τὸν τυ-

Ἀπὸ τὸ πᾶνθεον τῶν Ἑρώων τοῦ 1821

Ο ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο Ε΄.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑθνικῆς μας Ἐπετείου

Ἡ πρώτη ἐπιβλητικὴ μορφή, ἡ ὁποία ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ἥτις προσέφερε τὸν ἑαυτὸν τῆς λύτρον ἀντὶ τοῦ δούλου ἔθνους, ὑπῆρξε ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος. Διετέλεσε Πατριάρχης κατὰ τὴν πλέον πολυτάραχον περιόδον τῆς προετοιμασίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἡ θέσις τοῦ θρόνου του, πλησίον τῆς ὑψηλῆς Πύλης (τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας) κατέστησε τὸν Πατριάρχην κατ' ἐξοχὴν τραγικὸν Ποιμενάρχην. Ὡς Ἑλληνα καὶ δὴ ἐκ Δημητσάνης, ἔνθα ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1745 ἐκ γονέων πτωχοτάτων, ἠσθάνετο ἐαυτὸν συγκλονιζόμενον ἀπὸ τὸν ἐνισχυόμενον παλμὸν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Γένους· ὡς ἐνάρχης πάλιν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐνεργῇ μετὰ πάσης συνέσεως καὶ προφυλάξεως, ὥστε νὰ μὴ προκαλῇ καυστικώτεραν τὴν ὁργὴν τῶν τυράννων, ἀλλὰ κατὰ τὸ δυνατόν νὰ προφυλάττῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ποιμνιὸν του καὶ δὴ τὸν λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις ἦτο τὸ προχειρότερον θῦμα τῶν τυράννων. Αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς ἡ ἀνάγκη νὰ διάγῃ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀντιστάσεως, εἰς αὐτὸν μὲν ἐξησφάλισε, ὡς μελαγχολικὸν περιβάλλον, τὸ δρᾶμα μιᾶς ζωῆς τραγικῆς, εἰς τοὺς ἀνοήτους δὲ καὶ ἐπιπολαίους τὴν δυνατότητα τῆς κατασυκοφαντήσεώς του.

Ἐπαιτιάρευσεν εἰς τρεῖς περιόδους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον φανερώνει ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰς περὶ αὐτὸν ραδιουργίας, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅτι ἦτο ἐνοχλητικὸς εἰς τὰ ὅμματα τοῦ Σουλτάνου καὶ τοῦ Βεζύρη τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὰ μεσοπατριαρχικά διαστήματα ἐτέλει ἐν ἐξορίᾳ εἰς τὸν προσφιλῆ του Ἀθῶνα, (Ἄγιον Ὄρος) εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἰβήρων ἢ καὶ τὸν Μυλοπόταμον. Ὡς Πατριάρχης ἐφρόντισε διὰ τὴν περιφρουρήσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως παρὰ τῷ λαῷ, διὰ τὴν Ἑθνικὴν παιδείαν τῶν ὑποδούλων, διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως διὰ τὴν προστασίαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν θυμάτων τῆς Τουρκικῆς θηριωδίας καὶ ἐν γένει διὰ τὴν λόγῳ καὶ ἔργῳ θεοφιλῇ διαποίμανσιν τοῦ ὑποδούλου γένους.

Τὴν συμπάθειάν του καὶ ἐπιδοκιμασίαν τοῦ διεξαγομένου Ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐξ' ἄλλων σημείων ἀποδεικνύμεν, διὰ τὴν στενότητα ὅμως τοῦ χώρου ἐλάχιστα στοιχεῖα θὰ παραθέσωμεν εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο. Ἀπὸ ἐπιστολῆν τοῦ ἀειμνήστου Ἐθνομάρτυρος καὶ Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Σαλῶνων Ἠσαΐαν, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 28 Δεκεμβρίου 1820, πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἐτέλε-

ἐν γνώσει τῆς προετοιμαζομένης Ἐπαναστάσεως Ὡς συνετὸς δὲ καὶ προσεκτικὸς συνίστα προσοχὴν καὶ ἐχεμύθειαν. Ἰδοὺ τί σχετικῶς γράφει «Ἐχεμύθειας, ἀδελφέ, μεγίστη χρεῖα καὶ προφύλαξις περὶ πᾶν διάβημα· οἱ γὰρ χρόνοι πονηροὶ εἰσὶ, καὶ ἐν τοῖς φιλοπατριώταις ἔστι καὶ μοχθηρῶν ζύμη, ἀφ' ἧς, ὡς ψηφάλευν προβάτου, φυλάττεσθε, κινδὸν γὰρ πολλοὶ μηχανῶνται διὰ τὸ τῆς φιλοπλουτίας ἔγκλημα». Εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, καθησυχάζει τὸν ἐπίσκοπόν του, διότι οἱ Γαλοξειδιῶται μεταφέρουν εἰς αὐτὸν ἀσφαλῶς «οὐ μόνον τὰ σά, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν Μωρέᾳ ἀδελφῶν συνεχῶς γράμματα κομίζουσι μοι».

Πλήρες στοργῆς πατριωτισμοῦ καὶ ἐπαναστατικοῦ ζήλου τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς «Ἀσπασαι, σὺν ταῖς ἡμαῖς εὐχαῖς, τοὺς ἀνδρείους ἀδελφούς, προτρέπων εἰς κρυψίνουαν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Ἀνδρωθήτωσαν ὥσπερ λέοντες, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου κρατυνεῖ αὐτούς, ἐγγὺς δὲ ἔστι τὸ τοῦ Σωτῆρος πάσχα».

Γράφων ὡσαύτως κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1820 εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Παλαιῶν Πατρῶν, μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει καὶ τὸν ἐξῆς σαφέστατον ὑπαινιγμὸν «Τὸ κινώτιον τοῦ ἐλέου· γέμει νὰ ἐμψυχωθῇ καὶ τὴν βουλὴν τοῦ Κυρίου ἀνθρώποινοι δυνάμεις δὲν δύνανται νὰ τὴν μεταβάλουσι. Γενηθῇτω τὸ θελήμα Τού».

Προκειμένου νὰ μετριάσῃ τὴν ὁργὴν καὶ τὸ πάθος τῶν Ὀθωμανῶν καὶ νὰ περισώσῃ τὴν ζωὴν περισσοτέρων ὁμογενῶν ἀπεδέχθη σχέδιον ἀφορισμοῦ κατὰ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐνωρίτατα ὅμως διαταραχθεῖσα ἡ συνείδησίς του ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ βλέπων, ὅτι τὸ θηρίον τῆς ἡμισελήνου παραμένει ἀσυγκίνητον προέβη εἰς τὴν ἀκόλουθον πράξιν, ἐκκλησιαστικῆς ἀναιρέσεως τοῦ ἀφορισμοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκ παραδόσεως γνωρίζομεν, ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Κωνσταντῖνος Ράμφος.

Τὴν Μ. Δευτέραν τοῦ 1821, κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν Μητροπολιτῶν Καισαρίας, Λέρκων, Ἐφέσου, Χαλκηδόνος, Νικομηδείας καὶ Νικαίας, κατήλθεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Πατριαρχείου, ἔνθα ὑπὸ τὸ ἡμίφως τῶν κινδηλῶν καὶ τὴν ἐπιβλητικὴν ἀνταύγειαν τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, ἐγένετο ἡ πράξις τῆς ἀναιρέσεως τοῦ ἀφορισμοῦ. Ἐν ἀρχῇ ὁ Πατριάρχης εἶπε ἐν βαθεῖᾳ συγκινήσει τὰ ἑξῆς:

«Ἄγιοι ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί, ἰδοὺ συνήλθομεν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ· οὐδεὶς ἄλλος μᾶς βλέπει, εἰμὴ ὁ ἀκοίμητος αὐτοῦ ὀφθαλμὸς καὶ οὐδεὶς ἄλλος μᾶς ἀκούει εἰμὴ τὸ οὖς τοῦ κλινοντος αὐτὸ εἰς τὰς δεήσεις τῶν δικαίων καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν. Πρὸ μικροῦ ἀπευθύναμεν ἀφορισμὸν ἀκούσιον κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Χριστιανῶν, τῶν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ

χόντα καὶ ἀγνώριστον ἄνθρωπον, περικυβεῖται ὅμως πάντοτε τοὺς ἀγαθοὺς, μάλιστα δὲ τοὺς ξένους, σέβεται τοὺς ἄρχοντας, τιμᾷ δὲ τοὺς πεπαιδευμένους καὶ εὐσεβεῖς ἀνθρώπους.

μαχομένων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Ὁ Σωτήρ ἡμῶν ἐνετείλατο ἡμῖν τὸ «εὐχεσθε καὶ μὴ καταράσθε», ἡμεῖς δὲ κατηράσθημεν ἔργον ἄγιον, πρᾶξιν θείου μαρτυρίου θυμάτων ἱερῶν ὑπὲρ πίστεως τοῦ Χριστοῦ προσφερθέντων εἰς ὀλοκαύτωςιν· κατηράσθημεν τοὺς τὸν βαρὺν ζυγὸν τῆς δουλείας ἀπωθήσαντας, ἵνα ἐλευθερώσωσι τὴν πατρίδα ἀπὸ τοὺς ὑβριστὰς τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως καὶ τοὺς καταπιεστὰς τῆς ἐθνικότητος ἡμῶν. Ὅθεν ὁ ἀκοντισθεὶς παρ' ἡμῶν ἀφορισμὸς κατ' αὐτῶν οὐ μόνον ἐπιβαρύνει τὸν τράχηλον ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους κατέθλιψε, καίτοι ἀκούσιος δι' ὃ ὀφείλομεν νὰ ἄρωμεν αὐτὸν τῇ ἐπικλήσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ περίδακρυς ὁ Μητροπολίτης Ἐφέσου ἐδικαιολόγησε τὴν ὑποχώρησιν των αὐτῆν, διὰ νὰ μὴν ἐρεθίσωσιν τὴν Ὀθωμανικὴν κυβέρνησιν καὶ νὰ προλάβωσιν περισσότερα δεινὰ εἰς βίους τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Πατριάρχης εὐθυτανῆς συνεχίζει διὰ παρ' ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὸν λύσωσιν. Ἀναφέρει δὲ ὄραμα τὸ ὁποῖον εἶδε κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου τοῦ Ἀλξάρου, καθ' ὃ ἤκουσε σαφῆ καὶ εὐκρινῆ φωνήν: «Ἐτοιμάσου εἰς τὸ μαρτύριον· εὐλόγησον οὐ· κατηράσθης καὶ μιμήθητι τὸν Χριστόν, τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἀποθανόντα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ· τὸ μαρτυρίον σου ἔσται εἰς σωτηρίαν τῶν πιστῶν». Καὶ συγχρόνως μετ' ἄλλας τινὰς προτροπὰς συνέστησεν νὰ ἐνδυσθῶσι τὰς ἀρχιερατικὰς τῶν στολὰς. Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα κύκλῳ τῆς Ἀγίας Τραπέζης καὶ μετὰ τὸ «Εὐλόγητός ὁ Θεὸς ἡμῶν» ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, ἔδρασε σύντος τὸν ἀφορισμὸν ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης καὶ εὐχθεῖς τὸν συγχώρησιν τοῦ Θεοῦ, ἔλυσε τοῦ ἀφορισμοῦ πάντας κατακαύσας τὸ ἔγγραφο τοῦ ἀφορισμοῦ μετὰ τὰς λαμπάδας τῆς Ἀγίας Τραπέζης.

Μετὰ ἐξ ἡμέρας συνελήφθη καὶ ἀτηγχνίσθη. Τὸ τελευταῖον Πάσχα τοῦ Πατριάρχου γίνεται εἰς ναὸν τῶν Πατριαρχείων. Πρὸ δύο ἡμερῶν ἐπαρυσίσθη εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Μεγάλου Βεζύρη καὶ ἠρώτησε μετὰ ἀξιοπρέπειαν πότε θὰ τελειώσουν αἱ σφαγαὶ τῶν Χριστιανῶν. Ἡ ἀπάντησις ποῦ τοῦ ἐδόθη ἦτο προειδοτοίησις διὰ τὸν μαρτυρικὸν του θάνατον. 22 Ἀπριλίου 1821 λειτουργεῖ, ὡς ἐλέχθη τὸ τελευταῖον Πάσχα. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἄραιόν. Οἱ Φιναριῶται ἄλλοι φονευθέντες, ἄλλοι φυγαδευθέντες ἀπουσίαζον. Καὶ αὐτοὺς ἀκόμη ὁ πρέσβυς τῆς ὁμοδόξου Ρωμίας πρίγκιψ Στρογονόφ ἔλιπε. Μόνος βαδίζει τὸν μαρτυρικὸν Γολγοθᾶν. Περὶ τὸ τέλος ὁρμαὶ γεννιτσᾶρων εἰσέρχονται καὶ βιαίως συλλαμβάνουν τὸν πάλλενον καὶ εὐδυτενῆ ὡς ὑψίστομον δοῦν Πατριάρχην. Ὁ Σουλτᾶνος Μαχμούτ σκηνοθετεῖ τὴν καθαίρεσιν του, ἀναβιάσας βιαίως καὶ ἄκοντα τὸν Εὐγένιον Πισιδίαν, αὐτὸν δὲ ἔστειλε εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Βοστανζή δέσμιον.

Τόπος τοῦ μαρτυρίου του ἐστάθη ἡ μεσαία πύλη τοῦ Πατριαρχείου, δῆμοι τοῦ δὲ εἰς ὑψηλὸς Αἰθίωψ καὶ εἰς ἐξωμότης Χριστιανός, ἐπωνομασθεὶς Ἀχμέτ.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἔδωσε ἀφορμὴν εἰς τὰ μαινό-

μενα στίφη τῶν μουσουλμάνων νὰ ὀργιάσουν κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Τόση ἦτο ἡ φρίκη τοῦ ἀπαγχονισμοῦ, ὥστε ὁ νέος Πατριάρχης Εὐγένιος μόλις εἶδε τὸ θέαμα ἀπὸ παραθύρου τοῦ Πατριαρχείου ἔπαθε περιοδικὴν φρενοβλάβειαν.

Μετὰ τοῦ Πατριάρχου συνατηγχνίσθησαν καὶ ἑτεροὶ ἀρχιερεῖς, ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Κεράτιος κόλπος νὰ εἶναι γεμάτος πτώματα. Τὸ πτώμα τοῦ Πατριάρχου πρὸς μεγαλύτερον ὀνειδισμόν διέπόμπευσαν οἱ Ἑβραῖοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως σύροντες αὐτὸ ἀνά τὰς ὁδοὺς, πρὶν τὸ ρίψουν εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον.

Τὸ πτώμα του περισυνελέγη ἀπὸ τὸν Κεφαλῆνα πλοίαρχον Μακρῇ Σκλάβον καὶ ὠδηγήθη εἰς τὴν Ὀδησσόν. Τὸ πλοῖον κατέπλευσεν εἰς Ὀδησσὸν τὴν 11ην Μαΐου 1821, φέρον πένθιμον στολισμόν. Τὴν ταυτίτητα τοῦ νεκροῦ ἐβεβαίωσαν οἱ Νικόλαος Σούτσος, Ἀλέξανδρος Χατζηρηῆς, Γεώργιος Καρατζᾶς, Ἰωάννης Σχινᾶς καὶ δύο ἄλλοι. Ἀμέσως ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος διέταξε νὰ γίνῃ μεγαλοπρεπὴς κηδεὶα καὶ νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν νεκρὸν τιμαὶ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ γερουσιαστοῦ ἀποθανόντος ἐν ἐνεργείᾳ. Τὴν 11ην πρωτὴν τῆς Κυριακῆς τῆς 10 Ἰουνίου 1821 αἱ κεκανονισμέναι βολαὶ τοῦ πυροβολικοῦ ἀνήγγελλον τὴν ἐκκίνησιν τῆς νεκρικῆς πομπῆς. Τὸ γενικὸν πρόσταγμα εἶχε ὁ Διοικητὴς τῆς πόλεως Ἀνζούρων. Ἐτίσημοι ἐκπρόσωποι τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐχοροστάτησαν οἱ Μητροπολίται Κιέβου, Κιωνόβου καὶ Χερσῶνος. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολούθια ἐψύλη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν Σαμπορίου, ἐνθαῖτι δίσκρον ὁμίλησε γὰρ Κων. Οἰκονόμου ἐξ Οἰκονόμων. Τὸ μαρτυρικὸν σκῆνωμα τοῦ Πατριάρχου μετὰ ταῦτα κατετέθη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ναὸν τῆς Ὀδησοῦ, τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

Αὐτὸς ὑπέρθε ὁ Γενηγόριος ὁ Ε', τὸ ὀλοκαύτωμα τοῦ ἔθνους.

Πόσον ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Κλῆρος προσέφεραν εἰς τὴν Νίκην τοῦ 1821!

Τὸ αἶμα τῶν μαρτύρων κληρικῶν ἐξηγάσας τὸν ἀγῶνα τοῦ ἔθνους καὶ ἀνέγραψε εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐκπηγάξει ἐκ τῆς θρησκευτικῆς του πίστεως.

‘ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ,’

ΕΚΔΟΣΕΙΣ-ΒΙΒΛΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΕΡΓΑ ΠΑΤΕΡΩΝ

Δεχόμεθα παραγγελίας δι' ἐπαρχίας
'Αποτανοῦτε

‘ΠΗΓΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ,’

Κάνεγγος 32—Σολωμοῦ
(1ον ὄροφος)

'Αθήναι

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Α

Εἰς προηγούμενα ἄρθρα ἐξεθέσαμεν τὴν προσπάθειαν, πού κατεβλήθη μετὰ τὴν ἐπανάστασιν διὰ νὰ ἀλλοιωθῇ ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν πίστις καὶ νὰ υποδουλωθῇ πνευματικῶς ὁ λαὸς μας εἰς ἕνα δόγμα-
τα. Ἡ προσπάθεια αὕτη ἀντιμετωπίσθη βεβαίως, πλὴν διέβρωσε ὀλίγον—κατ' ὀλίγον ὥρισμένας σκέψεις καὶ συνειδήσεις ἐκκλησιαστικῶν κυρίως ἀνδρῶν, οἵτινες ἔπαυσαν νὰ αἰσθάνωνται τὴν θέρη τῆς πατροπαράδοτου πίστεως καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρωτοτροποῦν μὲ τὸν παπισμὸν ἢ τὸν προτεσταντισμὸν! Ἐκδήλωσιν τῶν τάσεων καὶ τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν ἀποτελεῖ ἕνα Συνέδριον, τὸ ὁποῖον οὐτε ὀλίγον οὔτε πολὺ ἐπεχείρησε νὰ συγκλονίσῃ τὰ θεμέλια τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δυτικὴν καὶ κοσμικὰ καθεστῶτα. Εἰς μερικὰ ἄρθρα θὰ παρθεύωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ, διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ ἀναγνώ-
σται μας ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ μέγεθος τῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας συνωμοσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ιστορικὴν ἀνάγκην τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς συνωμοσίας αὐτῆς, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἡθικὸν θεμέλιον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως.

Τὸ Συνέδριον αὐτὸ συνεκλήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τὴν 10ην Μαΐου μέχρι τὴν 8 Ἰουνίου 1923. Τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Συγκλήσεως τὴν εἶχε ἡ ἐπισημὴν καὶ Μεσσονόπληκτος κεφαλὴ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη ὡς διαφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 872)467)3—2—1923 πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς κυριῶ-
τερος σκοπὸς τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου ὑπῆρξε ἡ προσπάθεια «ὅπως ἐξευρεθῇ τρόπος ἐπικρατήσεως ἑνὸς καὶ μόνου ἡμερολογίου ἐν τε τοῖς κοσμικοῖς καὶ τοῖς θρησκευτικοῖς, οὐ μόνον πρὸς ἁρμονίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ ὁρθοδόξου πρὸς ἑαυτὸν ὥς τε πολιτικὴν καὶ χρυστιανὸν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν, ἐν γὰρ τούτῳ τῷ μέρῳ τῆς Παγχριστιανικῆς ἐνότη-
τας, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τῷ ὀνόματι Κυρίου ἐορταζόντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν Γέννησιν αὐτοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασιν». Τοῦτο ὁμῶς δὲν ἡμῶς δόξισε τοὺς συνέδρους νὰ ἐπικταθῶσι καὶ εἰς συζήτησιν ἄλλων θεμάτων, ὡς διαφαίνεται ἐκ τῆς ἡμερησίας διατάξεως καὶ τῶν κατ' ἡμέραν συνεδριῶν.

Οὕτω ἐτέθησαν πρὸς συζήτησιν:

Α) Τὸ ζήτημα τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀγίων τὴν προσηχῇ Κυριακῇ, δηλαδὴ νὰ καταργηθῶσι αἱ ἀργίαι ἐκ τῆς ἐορτῆς Ἀγίων.

Β) Τὰ κωλύματα ἐν τῷ Γάμῳ, πρὸς τὸν σκοπὸν «τοῦ περιορισμοῦ τῶν κωλυμάτων τοῦ γάμου».

Γ) Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν, ὑπὸ τὸ θέμα αὐτὸ θὰ ἐξητάζοντο: 1) Ὁ γάμος τῶν ἐπισκόπων 2) ὁ δεύτερος γάμος τῶν ἐν χρεῖα διακό-
νων καὶ πρεσβυτέρων 3) ἡ δυνατότης συνάψεως γάμου καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν.

Δ) Τὸ ζήτημα τῆς Θείας Λατρείας. Εἰς τὸ θέμα αὐτὸ θὰ συνεζητοῦντο «ἡ συντόμευσις τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν» καὶ ἐπάνοδος τῆς ἐν τελετῇ ἀμφίσεως τῶν κληρικῶν «εἰς τὴν ἀρχαιοτέραν ἀπλότητα» δηλαδὴ ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ράσου.

Ε) Αἱ νητεῖαι. ΣΤ' Ὁ χρόνος τῆς συγκροτήσεως πανορθόδοξων Συνόδων.

Κατὰ πρότασιν ὡσαύτως τοῦ Μητροπολίτου Μαυροβουνίου θὰ συνεζητοῦντο καὶ ἄλλα τινὰ θέματα, ἐν οἷς «τὼς δέον νὰ γίνωνται δεκτοὶ εἰς τὴν ὁρθοδοξίαν οἱ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κληρικοί, ἐφ' ὅσον θέλουσι νὰ εἰσέλθωσι εἰς τὸν ἕγγαμον βίον; καὶ ποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ περιβολὴ τοῦ κληρικοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ;»

Αὐτὰ ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν τοῦ Συνεδρίου. Θὰ ἀντίτασέ τις, ὅτι ὁ Κατάλογος τῶν ἐξεταστέων θεμάτων δὲν παρέχει δυνατότητα χαρακτηρισμοῦ τοῦ φρονήματος τῶν συνέδρων καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Συνεδρίου. Βεβαίως ἀπαντῶμεν καὶ ἡμεῖς, διότι ἐπὶ τέλους ἐκ πολλῶν λόγων δύναται νὰ ἔλθῃ θέμα τι πρὸς συζήτησιν. Ὡς ἔχουσιν ὁμῶς ὑπομονὴν οἱ ἀναγνώσται νὰ ἴδωσιν, *τὶ ἀπεφάσισε τὸ Συνέδριον ἐπὶ τῶν προταθέντων θεμάτων.*

Πρὶν ὁμῶς ἐκθέσωμεν τὰς ἀποφάσεις καὶ προβῶμεν εἰς τὰς κρίσεις, νὰ παρουσιάσωμεν τοὺς συνέδρους: Πρόεδρος Μελέτιος Μεταξάκης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Μητροπολίτης Κυζίκου Καλλίνικος καὶ ὁ Καθηγητὴς τῆς Χάλκης Βασ. Ἀντωνιάδης, ἀντιπρόσωποι Ἐκκλησ. Κωνσταντινουπόλεως Ἀρχιεπίσκοπος Κισνοβίου καὶ Χορτίνης Ἀναστάσιος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδριᾶς νήτων καὶ Βορ. Ἀμερικῆς Ἀλέξανδρος ὡς ἐκπρόσωποι τῆς ἐν διασπορᾷ Ρωσ. Ἐκκλησίας. Μητροπολίτης Μαυροβουνίου καὶ παραθαλασσίας Γαβριὴλ καὶ Καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν τοῦ Πανεπ. Βελιγραδίου Μιλοβτιν Μιλάνκοβιτς ἀντιπρόσωποι τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Μητροπολίτης Νικαίας Βασίλειος, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου. Μητροπολίτης Λυκαβίου Ἰάκωβος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀρχιεπίσκοπος Ἰουλίος Σερμπάν καὶ Γερουσιαστὴς Πέτρος Δραγγίς ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας Ρουμανίας. Γραμματεὺς τῆς Επιτροπῆς Γερμανός.

Θὰ ἤξιζε νὰ σημειωθῇ, ὅτι εἰς τὸ Συνέδριον προσήλθε «τυχαίως» ὁ Ἀγγλικανὸς Ἐπίσκοπος (τῆς Ὁρθόδοξης) Gore μετὰ τοῦ συνοδικοῦ του ἱερέως Μπάξτον καθίσαντες «ἐκ Δεξιῶν τοῦ Πατριάρχου». Τώρα τί ἐγύρευε ὁ Ἀγγλικανὸς (Προτεστάντης) εἰς Συνέδριον Ὁρθοδόξων τὸ διαισθανόμεθα ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τῆς «τυχαίας» προσελεύσεώς του !!! ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν μελλισταλλάτου προσφωνήσεως τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, εἰπόντος μεταξὺ ἄλλων διὰ «Μεταξὺ ὁμῶς τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἀπασχολήσωσιν, ἔχομεν καταγροῦν καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἑνωσὴν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἑνωσὴν τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας».

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Δὲν ἀποτελεῖ ἓνα ἀπλοῦν περιστατικὸν ὁ κύκλος τῶν παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Εἶνε πραγματοποίησις τῆς προαιωνίου βουλῆς τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πρώτη ὑπόσχεσις διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ ἐδόθη τὴν σιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ πρωτόπλαστοι, ἀποστατήσαντες κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐξήρχοντο τοῦ παραδείσου καὶ ἀπεμακρύνοντο τῆς Θείας εὐλογίας. Τότε ἡ ἡχηρά, καὶ φιλόστοργος φωνὴ τοῦ Δημιουργοῦ ἠκούσθη λέγουσα «Αὐτὸς σοῦ συντρίβει κεφαλὴν», ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐμπνευστὴν τῆς ἀποστασίας τὸν Διάβολον.

Εἰς δὲ τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ δὴ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, λαμβάνων ἀφορμὴν ἀπὸ τὸν προφητικὸν συμβολισμὸν τοῦ Χαλκοῦ ὄφεως, τὸν ὁποῖον ὕψωσε ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν ἔρημον, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν δηλητηριαζομένων ἀπὸ φίδια, εἶπε ρητῶς «οὕτως ὡς πωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. Γ', 14—15). Θὰ πρέπη λοιπὸν νὰ ἴδωμεν τὰ πάθη τοῦ Κυρίου, ὅχι ὡς μίαν ἀπλὴν περιπέτειαν ἐνὸς Δικαίου ἢ ἐνὸς ἰδεολόγου, ἀλλ' ὡς ἄκραν συγκατάβασιν, ὡς συντριπτικὴν ταπείνωσιν τοῦ Θεοῦ, χάριν τῆς ὑψώσεως τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ διὰ νὰ συλλάβῃ κανεὶς τὸ βαθύτερον νόημα τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, θὰ πρέπει νὰ γνωρίσῃ, ὅτι αἱ συνέπειαι τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ἦσαν φρικταὶ δι' ὅλον τὸν ἀνθρώπινον γένος. Μερικαὶ ἀπὸ τὰς συνέπειας αὐτὰς ἦσαν: ἡ συσκοτίσις τῆς διανοίας, ἡ ἐξασθένεισις τῆς βουλήσεως, ἡ διαστροφή τοῦ συναισθητικικοῦ κόσμου καὶ πρὸ παντός ἡ ἀποξένωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Φλόστοργον καὶ Ἁγίον Θεόν. Ἡ ἀποξένωσις δὲ αὐτῇ ἦτο αὐτὸς οὗτος ὁ θάνατος, ὅστις ὡς ποινὴ ἐξεργάγῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν πρωτοπλάστων. «Ἡ δ' ἂν ἡμέρα τῆς φάγησθαι ἐξ αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθαι».

Ὅ,τι καὶ νὰ ἔκανε ὁ ἀνθρώπος ἦτο ἀδύνατον νὰ συνδιαλλαγῇ μὲ τὸν Θεὸν καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἀρχικὴν ψυχικὴν ὡραιότητα. Ὁ ἐμπροσθεν εἰς τοὺς ληστὰς ἀνθρώπος εἶχε ἀνάγκη τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, ὅστις θὰ ἐξέχεν ἐπὶ τῶν πληγῶν τὸν Ὀϊνον καὶ Ἐλαιον (τὴν χάριν τῶν Μυστηρίων) καὶ θὰ ὀδήγει αὐτὸν εἰς τὸ Πανδοχεῖον (τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν). Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Καλὸς Σαμαρεῖτης ἐμφανίζεται εἰς τὸ ὕψος τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πληροῖ τὰς πληγὰς τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ Πανάκρατον Αἶμα Του, τὸν σωτήριον οἶνον, ὅστις ἐθεράπευσε τὰς πληγὰς τοῦ ἐμπροσθέντος εἰς τοὺς ληστὰς.

Εἶναι ἀκόμη τὸ ἐξιλαστήριον θῆμα, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς ἀνθρωπότητος καὶ διὰ τοῦ Θανάτου Του καταργεῖ τὴν ποινὴν τοῦ Θανάτου. Μὲ χάριν καὶ στοχασμὸν ὁ ἐπὶ νίκῃς ὕμνος τῆς Ἀναστάσεως τὸ ἐξαγγέλλει «Θάνατῳ Θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶνι χαρισάμενος.» Λέγεται, ὅτι ἕνας βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς ἐνομοθέτησε δι' ἐκείνον, ὅστις θὰ ὑπέσκηπε εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς Μοιχείας, ὅτι θὰ τοῦ ἔβγαζαν τὰ δύο μάτια.

Ὁ πρῶτος παραβάτης ὑπῆρξε ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Βασιλέως. Ὁ Βασιλεὺς ἐλυπήθη, διότι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμόσῃ σκληρῶς τὸν νόμον κατανικῶν τὴν στοργήν. Ὡς βασιλεὺς ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ τὸν ὑπ' αὐτοῦ τεθέντα νόμον ὡς πατὴρ ἔπρεπε νὰ λυπηθῇ τὸ παιδί του. Τί νὰ κἀνῃ;

Ἰδοὺ τί ἔκανε!

Αὐο μάτια ἔβγαλε! Τὸ ἓνα ὅμως ἦτο μόνον τοῦ υἱοῦ του, τὸ ἄλλο ἦτο τὸ ἰδικόν του.

Χωρὶς νὰ πταίῃ καὶ ἐξ ἀγάπης μόνον ὑπέστη τὴν θυσίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Τὸ ἴδιον ἔκανε καὶ ὁ ἐπουράνιος πατὴρ. Αὐτός, Θεὸς ὑπάρχων ἀληθινὸς καὶ ἕνος πρὸς τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὑφίσταται τὰ ἀιτωτικά πάθη, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν Δικαιοσύνην, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ διασώσῃ τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὴν συντριβὴν καὶ τὸν ἐξαφανισμὸν τῆς φθορᾶς καὶ τῆς κατάρσεως. Σκοπὸς τῶν πανσέπτων παθῶν ἦτο «ἵνα καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστιν τὸν Διάβολον καὶ ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς ὅσοι τοῦ ζῆν διὰ παντὸς, ἔνοχοι ἦσαν δουλείας».

Ἀγάπη καὶ Στοργὴ τὰ ἐλατήρια τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, Ζωὴ καὶ ἀφθαρσία τὰ ἀποτελέσματα Αὐτῶν. Πῶς πρέπει νὰ τὰ προσκυνήσῃ ὁ Χριστιανός; Ὡς ὁ μελλοθάνατος ἐκεῖνος, ὅστις πληροφορεῖται τὴν χάριν ἀπὸ τοῦ βασιλέως.

Διὰ τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου συνδιηλλάγημεν καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεως κατηργήθη ὁ θάνατος.

Μεγάλη Ἑβδομάς. Μία συγκατάβασις Θεϊκῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Ἐνας καταπληκτικὸς Θρίαμβος τῆς Ζωῆς.

Ἀς καθαρίσωμεν τὰς ψυχὰς μας καὶ ἄς τὰς φαιδρύνωμεν μὲ ἀγάπην καὶ ταπείνωσιν διὰ νὰ δεχθῶμεν τὴν χάριν καὶ τὴν Εὐλογίαν τοῦ Παθόντος καὶ Ἀναστάντος.

Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς, ἐὰν ἀμελήσωμεν νὰ ὠφεληθῶμεν ἀπὸ μίαν τοιαύτην Θυσίαν χάριν τῆς Σωτηρίας μας.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν 25ην τρέχοντος μηνὸς ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἐορτάζει ὁ Ἱερός Ναὸς (Εὐαγγελιστορίας) Κορυδαλλοῦ (Καραχάλιου).

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ τελεσθῇ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὸ πρωῒ θεῖι Λειτουργία καὶ περιφορὰ τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης.

Κατὰ τὸν ἐσπερινὸν καὶ Θεῖαν Λειτουργίαν θὰ ψαλῇ χορωδία ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μουσικοῦ καὶ καλλιγράφου Ἱεροψάλτου Πτυχιούχου Μουσικῆς κ. Χρυσοστόμου Γεωργιάδου.

Τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐορτάζουν καὶ πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί:

Εὐαγγελιστρια (Καραβᾶ) Πειραιῶς—Ἱερός Ναὸς Παραρτήματος Θεῶν—Ἱερός Ναὸς Παραρτήματος Χαλκίδος. Εἰς ἅπαντας θὰ ψαλῶσι κατανυκτικοὶ ἐσπερινοὶ καὶ θὰ τελεσθῇ ἡ Θεία Λειτουργία.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ψευδεπίγραφον

Ἐκφυλοφόρησε πρὸ πολλοῦ περιοδικόν, φέρον τὸν ἀρκετὰ βαρυσήμαντον τίτλον «Ὁρθόδοξος Σκέψις». Εἰς αὐτὸ συνεγγράζονται βαρύντες καθήγηται τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐρωτοτροποὶ τῆς ἐπικρινδύνως με τοὺς προτεσιάντας καὶ διαρρήξαντες τὰ ἱμάτια των, διότι δὲν δέχεται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀποστέλλῃ Ἐπισκόπους εἰς τὰ συνέδρια οἰκουμένης κινήσεως.

Ἡ «Ὁρθόδοξος Σκέψις» ἀποτελεῖ προσπάθειαν ἐπιβολῆς ἀλλοτρίας γνώμης εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἥτις ἤρχισε ἀπ' ἧς ἡ συντακτικὴ ἐπιτροπὴ δι' ἀνευλαβοῦς ἐγγράφου τῆς πρὸς τὴν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Δαροθέου, ἡξίωσε τὴν συμμετοχὴν ἐπισκόπων εἰς προτεσιαντικὰ συνέδρια. Τὴν προσπάθειαν αὐτὴν κατεστύλεισε διὰ δύο ὑπερέχων καὶ ἐμπνευσμένων ἀρθρῶν ὁ Σεισασμώτατος Μητροπολίτης Σάμου κ. Εὐρηναῖος. Τὰ ἀρθρα αὐτὰ ἐκδοθέντα εἰς καλλιτεχνικὸν αὐτοτελὲς φυλλάδιον ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου κ. Α. Παπαδημητρίου (Λυκαύργου 10), ἀποτελοῦν δριμύτατον κατηγορεῖν κατὰ τοῦ ψευδεπιγράφου τῶν θαυμαστῶν του μισορθόδοξου Χάραν καὶ τῶν διαφόρων προτεσιαντῶν.

Μνημόσυνον

Ἡ εὐλαβεστάτη κ. Μαρία Μαρέντη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Βόλῳ παρεπιδείας τῆς τοῦ Σάββατου τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἱερουργήσας τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Νασλίμη, ἐτέλεσε κατανικτικὸν ἐξάμηνον Μνημόσυμον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ εἰς Κύριον ἀποδημήσαντος προσφιλοῦς συζύγου τῆς Εὐαγγέλου, συνταξιούχου ἀξιωματικοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ καὶ διακεκριμένου ἐπ' ἀρετῇ καὶ εὐσεβεῖα παράγοντος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» τὸν εἰς Κύριον ἀποδημήσαντα Εὐάγγελον Μαρέντην μετὰ τῶν καλῶν καὶ ἀληθιστοῦ μνήμης ἀγωνιστῶν ἐγγράφασα συνεύχεται διὰ μὲν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὴν κατὰξιν ἐν δικαίῳ σκηνώσαι, διὰ δὲ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ τὴν ἐξ ὕψους παραμυθᾶν.

ΕΝΩΣΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΩΝ ΤΟ ΠΑΤΡΙΟΝ ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Παράρτημα Ἡρακλείου Κρήτης
Ἀριθ. Πρωτ. 2

Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 23.3.1958
Πρὸς

τὴν Πανελλήνιον Θερησκευτικὴν καὶ Ἐθνικὴν Ὁρθόδοξον Κοινότητα
Πλατεῖαν Κάνιγγος Ἀθῆνας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ χαίρετε ἐν Κυρίῳ
Λαμβάνωμεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν ὅπως περαιοῦν τὰ ὀνόματα τῶν νεοεκλεγέντων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὅπως ἀκριβῶς εἶναι τὸ συνημμένο ψηφοδέλτιον.

Διατελοῦνται τὸ νέο Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Σωματείου μου.

Ὁ Πρόεδρος
ΕΜΜ. ΡΟΒΙΘΑΚΗΣ
ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Πρόεδρος Ἐμμ. Ροβιθάκης, Ἀντιπρόεδρος Νικόλαος Χ' Ἰωάννου, Γεν. Γραμματεὺς Γεώργιος Κατεχαράκης, Ταμίας Ἐμμανουὴλ Χ' Βασιλείου, Σύμβουλος Γρηγόριος Τροχαλάκης, Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ Μάρκος Μπατζανάκης.

Συμπτώματα ἐπικίνδυνα

Ὑπερψήφιος ἐπίσκοπος «αὐτηγγέλη», ὅτι δὲν διαπνέεται ὑπὸ ἀγκυραίων ὁρθόδοξων φρονημάτων, ἀνασταλείσης τῆς χειροτονίας του. Οἱ ἑλληνοβυθιοὶ παπικοὶ ἐπέτυχον τὴν ἐγκατάστασιν ἐπισκόπου των ἐν Ἀθήναις, δηλαδὴ ἐπικρινδύν ὑ ἐχθροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καλυπτομένου ὑπὸ τῷ ἑσπατοῦν σχῆμα του ὁρθόδοξου κληρικοῦ. Αὐτὸ ἐπικίνδυνα συμπῶμα α διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα. Τί κάνουν οἱ ἀρμόδιοι; Ἀνέχονται σιωπηρῶς τὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας συνομοσίαν!

Ἱερά ἐκδρομὴ εἰς Ἀγίους τόπους

Ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφὸς Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμήτσος, Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. διοργάνωσε προσκυνηματικὴν ἐκδρομὴν εἰς τοὺς πανσέπτους τόπους, ἐνθα ἐβάδισε, ἐπαθε καὶ ἀνέστη ὁ Κύριος ἡμῶν, Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ ἐκδρομὴ ἐγινε δι' αὐτοκινήτων. Οἱ ἐκδρ μεῖς θὰ διέλθουν ἐν Κων/πόλει, Ἀντιοχείᾳ καὶ θὰ φθάσουν εἰς Ἱεροσόλυμα. Εὐχόμεθα καλὸ ταξίδι καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

Κινήσεις κληρικῶν

Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Γαβριὴλ Καλομωδῆς ἐπισκέφη τὸ παράρτημα Πατρῶν, ἐνθα ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε. Ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Λογγίνος Κατῆστοφάνου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαινία τοῦ Κατ. Σχολείου Σπάτων, ὅπου εἰς λόγον του ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως, διορίσας τὴν κατωκῆτειαν Εὐθυμίαν Σπανοῦ.

Ἔργα ἀγάπης

Αἱ ἡμέραι τοῦ Ἀγ. Πάσχα πρέπει νὰ φέρουν εἰς τὴν σκέψιν μας τοὺς ἀσθενεῖς καὶ δεομένους ἀδελφούς μας, οἵτινες διέρχονται κρισίμους καὶ θλιβεράς στιγμὰς. Πρέπει νὰ φανῶμεν Ἀγγελοὶ παρηγορίας καὶ ἀνακουφίσεως.

Ὡσαύτως ἡ ἀγάπη νὰ φυγαδεύσῃ τὸ μῖσος, ὥστε ἐν ὁμονοίᾳ νὰ ὁμολογήσωμεν ἐν ἔργοις φιλαδελφείας τὴν πίστιν μας πρὸς τὸν θριαμβευτὴν τῆς ἀγάπης.

«Ὁρθόδοξα Νειᾶτα»

Εἰς πολυελεστάτην ἐκδοσιν καὶ με πλουσίαν ὀλην ἐκφυλοφόρησε τὸ τεύχος Μαρτίου. Πρέπει νὰ γίνῃ ἀνάρπαστον ὅπο δλους.

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. συγκαλεῖ ἑκτακτὸν Γενικὴν Συνέλευσιν (Συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 27) τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων (14/27/458) ἐν τοῖς γραφεῖσι ἡμῶν (Κάνιγγος 32—Σολωμοῦ 3ος δροφος) καὶ ὡραν 11ην πρωΐνῃ. Θέματα:

Ἐκθεσίς πεπραγμένων Διοικητικοῦ Συμβουλίου
Ἐκθεσίς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς
Προκήρυξις συμπληρωματικῶν ἐκλογῶν
Ἐν περιπτώσει μὴ ἀπορίτας κατὰ τὸ ἀρθρον 31 ἡ Συνέλευσις θέλει ἐπαναληφθῇ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἐν τῷ αὐτῷ ὡρῷ καὶ χρόνῳ, σχηματισθεσμένης ἀπαρίτας μετὰ ὁσαδήποτε μέλη.

Ἐν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Π.Θ.Ε.Ο.Κ. αἱ προκηρυχθεῖσαι ἀρχαιρεσίαι εἰς τὸ Παράρτημα Κορίνθου ἀνοβάλλονται ἐπ' ἀόριστον. Ἐν καιρῷ θέλει γίνῃ σχετικὴ ἀνακοίνωσις.

Ἐν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου